

Анла марійке ! що да правиш !

Азъ тебе либѣхъ отъ дѣша.

Но тебѣ та майка ти не дава

Какъ могъ да са утѣшъ.

Отъ нынѣ, дружкѣ, ты либѣзна,

Либн кого щѣшь въ този свѣтъ,

Не дѣй ты плака, не дѣй ты чезна,

Не дѣй да вѣнешъ като цвѣтъ.

Да ізхнжъ азе и да линѣхъ

Че гѣбъхъ тебѣ мой-та звѣзда.

Да плача азе и да жалѣхъ

Че та оставамъ на вѣгда.

==0==

Отивашъ инъ ты вѣчь отъ мене !

Оставамъ вѣчь безъ тебе азъ !

Но духъ, въ ушн ми наѣченъ

Бчи ошъ твоа славакъ гласъ !

Какъ пѣтинокъ сѣтринъ гледъ издига

Напразно въ чисто-то небе

Ако надъ него чѣхъвряга

Взмъ въздѣхъ инъ трепти-й пѣе,

Така изглеждамъ изъ гърце стѣснено,

Азъ стѣхъ долъ, и боръ, и садъ

И тебе выкамъ най нажалено

Върни са либе пакъ назадъ.